

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas IV. Ab anno 930. ad 940.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

deratorum Regum victima fieret Carolum iterum custodiae mancipavit Peronæ, idq; tanto audacius, quòd Joannem Papam fede depositum audivisset, Carolus autem hoc anno mœrore in carcere contabescens vitam finivit, relicto filio Ludovico, qui in Anglia apud avunculum Æthelstanum ad spem regni educabatur.

✽(930.)✽ Mortuo Nicolao Patriarchæ Constantinopolitano successit est Stephanus Archiepiscopus Amasææ.

Henricus Germaniæ Rex cum exercitu Daniam ingressus, Reges Nortmannorum & Abroditarum devincit atque tributum & fidem Christi ab illis exigit, unde fides in Dania reflorescit, jam diu ante ibidem profeminata, sed persecutionibus ferè oppressa.

DECAS IV.

✽ *Ab anno 930. ad 940.* ✽

931. **S**tephano VIII. Papâ defuncto in-
 ✽ Struditur in sedem Joannes XI. Vi
 ejusdem Qvidonis Thuscæ Marchionis &
 Marozix illius uxoris ac dicti Joannis ma-
 tris, quot annos ætatis, tunc Joannes
 compleverit, non est facile certò pronun-
 ciare,

re, hoc tamen certum est juniorem,
deoque tanta dignitate indigniorem.

(932.) Arnoldus seu Arriolphus
Borariæ Dux adversus Hugonem Italiæ
Regem progressus ab eo interficitur, vir
ceteratissimus & rapacissimus, & Ecclesia-
rum sacrilegus inuasor, quem S. Udalricus
Augustanus, coram Deo accusari vidit, &
in sacrorum everforum condemnatum
ad ignes æternos sacrilegis paratos aman-
dari.

Erfordix hoc anno celebratum est con-
cilium Episcoporum, in quo præter alia
statutum, ut nullus orationis causa petens
Ecclesiam, vel inde rediens alicujus publi-
cæ potestatis banno capi possit.

(933.) Henricus Rex Germaniæ
Hungaros Ditiones suas depopulantes in-
signi victoria sub solenni tessera Kyrie
Eleison profligat triginta sex millibus eo-
rum occisis reliquis captis, vel flumine
submersis. Voverat ante prælium si vicif-
set ex regno suo Simoniacam labem se ex-
pulsurum. Quam facile fuit hoc votum
cedere, tam exequi his temporibus erat
operosum, nimis firmis radicibus hærente
deformi hoc malo.

Romæ Joannes Papæ XI. sicut violen-
ter Romanam sedem ingressus ita violen-

ter iterum dejectus est, & in carcerem detrusus una cum matre sua Marozia, ab Alberico ipsius Maroziae filio, quem ex Adelberto Marchione susceperat, horum motuum hæc causa refertur. Mortuo nimirum Widone Maroziae marito, ejusdem Adelberti ex Bertha conjugis filio, eadem impudentissima, Marozia Hugonem Italiae Regem, ipsius Widonis ex Bertha fratrem, Romam accersivit spe potiundae Urbis: qui cum advenisset, & ab ea receptus esset, in munitionem S. Angeli, quam ipsa occupabat, incestuosum quoque cum ea conjugium consummavit. Ubi vero jussu Maroziae Albericus filius, aquam manibus Hugoni fundens ab eodem Hugone in faciem caesus esset, quod immoderate aquam fudisset, Albericus in ejus injuriam vindictam Romanos adversus Hugonem concitavit, eundemque Romam expulit, & ipse Urbis Principatum sibi vendicavit occasionem nactus in Maroziam & filium ejus Joannem, pro meritis.

Stephano Constantinopolitano Patriarchae successit hoc anno Tryphon Monachus & temporaneus Praesul, donec Theophylactus adolescens annorum 16. aetatem attigisset. Sic utraque Ecclesia tumultibus & Principum audacibus factis hoc tempore turbabatur.

(934.) Albericus Romæ tyrannus corruptus muneribus, a Romano Imperatore extorsit a Joanne XI. captivo ut Theophylacto filio suo Patriarchæ, ejusque successoribus permetteret uti pallio absque facultate Summi Pontificis: unde factum est, ut non solum Patriarchæ, sed etiam omnes Græciæ Episcopi palliis utantur, neque inducta perperam consuetudo potuit unquam aboleri.

(935.) Rhemis Concilium celebratur contra rerum ecclesiasticarum raptores & inuasores.

Viriduni ope Beatissimæ Virginis, & S. Martini homo mortuus ad vitam revocatur, postquam diversa suppliciorum & refrigerii loca videre permissus esset.

(936.) Henricus Rex Germaniæ, & Imperator Occidentis, cognomento Auceps, magnus religionis fautor, anno ætatis suæ 60 migravit ad superos, cui Otho filius æquè pius ac fortis successit, postea ob res præclarè gestas: cognomento Magnus dictus, Mathildis verò Henrici uxor, pietatis insignis fœmina, multa sancta opera pro anima mariti obtulit, & videbatur tunc omnis Christiana pietas in hanc sanctam familiam confluxisse.

Ludovicus Caroli Simplicis filius, defun-

functo jam Rodolpho tyranno, ex Anglia & Æthelstani palatio, communibus Franciæ votis revocatus (unde etiam Transmarinus cognominatus est) ab Artaldo Rheimensi Archiepiscopo Rex inungitur, qui statim adversus Hugonem *Iniquum* cognominatum progressus, Lingonibus inclusum fugere compulit, & ditiones ejus recepit, fortissimè regnum auspiciatus.

Vitam in carcere finiit Joannes Papa, cui Leo VII. vir pius & bonus subrogatus est.

Tum Hugo Rex Italiæ Romam obsidione capere conatus est, sed fames militum spem occupandæ urbis abrupit; itaque fœdus inivit cum Alberico, cujus filiam Aidam uxorem duxit.

Urbs Genua ab Africanis Saracenis improviso impetu capta est, puberibus omnibus interfectis, fœminis autem ac pueris abductis, totâque urbe expilatâ. Fons sanguine paulò ante fluens, hanc cædem prænunciârat: quod portentum Genuenses monuit, sed non emendavit.

Hoc tempore vixit famosus ille Manasses, Hugonis Regis Italiæ affinis, magnus Episcopatum possessor, & coacervator, qui simul Arelatensis, Veronensis, Tridentinus, Mantuanus, & Mediolanensis
Epi-

Episcopus fuit, plurimarum scilicet ovium non paltor, sed lanæ cupidus, & inexplebilis tonsor, quem ideo Hugo super tota Italia mercenarium constituit & intrusit; quia securius se regnaturum sperabat, si in virum affinitate conjunctum beneficia Ecclesiæ & dignitates confluerent. Qui tamen Episcopatum helluo Manasses neque sic satur adhuc Insularum, Ecclesiam quoque; Mediolanensem invadere ausus est, & ut aliquo velamento nefarius homo impietatem suam obtegeret, prætendebat se id agere exemplo Principis Apostolorum, qui Antiochenam, Romanam, & Alexandrinam Ecclesiam possedisset. Denique impiissimus homo hominum Deique legum contemptor Marchiam Tridentinam ab eodem Rege obtinuit, & armis indutus in ejusdem Regis exercitu militavit, nomine quidem multiplex Episcopus, sed re ipsâ ferox gladiator.

(937.) Otho, postea ob res præclare gestas Magnus cognominatus, Rex Germaniæ, in Conventu Aquisgrani ab Archi-Episcopo Moguntino inunctus est: non habitâ ratione fratris ejus Henrici competitoris, quæ res fere non belli flammam excitasset, nisi Othonis fortitudo & prudentia exarsurum incendium mature sopivisset.

Hun-

Hungari totam ferè Italiam vastârunt, sed tandem à Marsis & Pelignis circumventi omnes periêre, felicius autem grassati sunt in Gallia, inde enim ingentem prædam ex sacris & profanis direptis, divites exportârunt.

✱(938.)✱ Ramirus Legionis Rex votis Deo nuncupatis, & Angelis præviis sub equitum specie 200 Arabum Africanorum & Hispaniensium millia profligat, & cæsis 80 millibus hostium, ipsum Regem Abenaim cepit, vix elapso tunc Cæsar-Augustæ regnante Cordubæ Principe Abdarragmano, qui victoriâ Christianorum exulceratus, ingentem persecutionem mox commovit, & plurimos cælo Martyres intulit, ut æquè in terris quàm in cœlis Christiani de Saracenis victis triumpharent.

Boleslaus fratrem suum sanctum Wenceslaum Bohemiæ Principem odio pietatis & simul amore Principatûs ejus obtinendi, interemit. Ejus necem vindicare quidem voluit Otho Germaniæ Rex, sed id annis 14 frustrâ tentavit; neque enim Martyres tyrannos suos perire sed emendari voluit.

✱(939.)✱ Leo Papa hujus nominis VII. moritur, & locum relinquit Stephano patriâ Germano, qui revera nonus hujus nominis, octavus tamen appellatur.

Hen-

Henricus frater Othonis cum Eberardo Francorum duce & Gisleberto Duce Lotharingiæ, junctis copiis & armis Othonem aggreditur, atque in Alsatia prope modum obsidione cingit, quâ occasione intendum ratus quidam comes petiit ab Othone aliquam Abbatiam, quâ foveret milites suos, sperans hoc, tempore nihil denegandum, sed eum fortiter Otho repulit, ac sibi plus placere Deum quam milites demonstravit: Itaque fretus Numine aggressus hostem, celebrem victoriam retulit. Eberardus enim cæsus, Gislebertus Rheni aquis haustus, Henricus frater se fratri subdere coactus fuit.

✽(940.)✽ Stephanus Papa VIII. natione Germanus, cum à Romanis (posthabitis Cardinalibus) electus esset, operâ Othonis Regis tyrannorum in se odium concitavit, adeò, ut à quibusdam sacrilegis fuerit crebris ictibus deformatus, qui idcirco à publico abstinuit cōgressu hominum, cujus non vultu, sed consilio visibilis Christi in terris Ecclesia regebatur.

Eadmundus Rex Angliæ, Æthelstani defuncti successor, cum aulicorum invidiâ persuasus S. Dunstanum consiliarium suum prudentissimum & sanctissimum à se & aula ejecisset, sed tertio post die venatum
pro-

progressus, in summum vitæ periculum incidit, à quo voto nuncupato, de reparanda S. Dunstano injuria, liberatus, statim eundem Dunstanum in curiam revocavit, humiliter coram Principibus veniam deprecatus, ut publicâ demissione contumeliam resarciret.

DECAS V.

Ab anno 940. ad 950.

941. **R**ufforum classis ab Orientis Imperatore superata ac penitus profligata est, ita ulciscente Deo mala innumera Christianis illata, cum alios in cruces egissent, alios præcipuè Sacerdotes clavis terræ affixissent, alios quasi scopos propositos sagittis trajecissent, ac templa combussissent, &c.

Hugo jam à pueris Archiepiscopus Rheimensis designatus repulso Artaldo monacho jussu Synodi Sveshionensis Sedem recuperat, toto Clero id efflagitante.

Fridericus Archiepiscopus Moguntinus iterum postulatus iudicio defectionis & conjurationis inite cum Henrico Othonis fratre & aliis Principibus (in quas Otho animadvertit) purgavit se publicâ testificatione-